

Arrest

nr. 93 188 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 12 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 april 2011 het Rijk binnen met het oog op het uitvoeren van vrijwilligerswerk. Zij was in het bezit van een visum dat haar ambtshalve werd afgeleverd.

1.2. Op 17 mei 2011 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om zich te laten inschrijven. Er werd verzoekster een A-kaart afgeleverd waarvan de geldigheidsduur verstreek op 30 april 2012.

1.3. De administratieve diensten van de stad Gent verzochten de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 12 mei 2012 om na te

gaan of de geldigheidsduur van de A-kaart van verzoekster, in functie van een door haar ondertekende overeenkomst inzake een bezoldigde stage, kon verlengd worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 juni 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 24 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [R. M.][...], onderdaan van Kroatië (Rep.), [...]

gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging heeft bekomen op basis van het bewijzen van vrijstelling van de verplichting een arbeidskaart B te moeten voorleggen.

Overwegende dat als voorwaarde voor de verlenging van haar verblijf werd gesteld dat betrokkene opnieuw diende te bewijzen dat ze behoort tot een categorie van vreemdeling die van het bezit van een arbeidskaart B is vrijgesteld.

Overwegende dat betrokkene een A-kaart geldig tot 30.04.2012 heeft gekregen.

Overwegende dat betrokkene nu naar aanleiding van de aanvraag van verlenging van haar verblijf in België een beroepsinlevingsovereenkomst voorlegt afkomstig van Friends of the Earth waaruit blijkt dat ze een aanbieding krijgt voor een betaalde stage van 07.05.2012 tot 06.11.2012.

Overwegende dat betrokkene door het voorleggen van bovengenoemde beroepsinlevingsovereenkomst niet bewijst nog steeds vrijgesteld te zijn van de verplichting een arbeidskaart B te bezitten, noch legt betrokkene een arbeidskaart B voor.

Overwegende dat het verblijf van betrokkene gekoppeld is aan de tewerkstelling van betrokkene.

Overwegende dat betrokkene bijgevolg langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor zij haar machtiging had gekregen om in België te verblijven.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan haar bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dienen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing te kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

Dat de bestreden beslissing, zoals iedere handeling uitgaande van een administratieve overheid dan ook uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dit ter bescherming van de rechtsonderhorige.

Dat de bestreden beslissing zich echter beperkt tot te stellen dat verzoekster door het voorleg[g]en van een beroepsovereenkomst van Friends of the Earth, waarin blijkt dat zij een betaalde stage krijgt voor de periode 7.05.2012 tot 6.11.2012, niet bewijst dat zij nog steeds vrijgesteld is van de verplichting een arbeidskaart B te bezitten en zij al evenmin een arbeidskaart B voorlegt.

Dat de overeenkomst welke door verzoekster thans wordt voorgelegd van Friends of the Earth evenwel een verderzetting is van de eerste overeenkomst op basis waarvan aan verzoekster een A-kaart werd afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet motiveert waarom verzoekster een arbeidskaart B zou moeten voorleggen of waarom een bewijs zou moeten voorgelegd worden van een vrijstelling van arbeidskaart.

Dat bovendien ook geen enkele motivering gegeven wordt waaruit het bewijs van vrijstelling van arbeidskaart zou moeten bestaan.

Dat verzoekster evenwel valt onder de vrijstelling vermeldt in het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zodat zij geen arbeidskaart B behoeft.

Dat de bestreden beslissing evenwel geen enkele motivering geeft waarom de vrijstelling in dit besluit niet van toepassing zou zijn op verzoekster. Dat de bestreden beslissing helemaal geen enkele verwijzing geeft naar een wetsbepaling of artikel op basis waarvan verzoekster niet is vrijgesteld of op basis waarvan zij een arbeidskaart B behoeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg strijdig met de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoekster zich verschillende malen geïnformeerd bij de vreemdelingendienst in Gent of zij nog bijkomende documenten diende toe te voegen aan haar dossier.

Dat de dienst vreemdelingen in Gent nooit haar geïnformeerde dat zij een arbeidskaart B diende voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werd en hierdoor evenzeer strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De bestreden beslissing moet hierbij duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen. Er wordt immers gemotiveerd dat verzoeksters machtiging tot verblijf niet kan worden verlengd gezien ze niet meer aantoonde dat ze vrijgesteld is van een arbeidskaart B noch een arbeidskaart B voorlegt.

Verzoekster betwist dit loutere feit overigens niet. Uit de lezing van het inleidend verzoek[schrift] blijkt bovendien dat ze op de hoogte is van dit motief, zodat de doestelling van de formele motiveringsplicht in casu werd bereikt. Bovendien laat deze motivering toe om te besluiten dat verzoekster "niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden" zoals bepaald in artikel 10, §3 van de wet van 15 december 1980.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel, in tegenstelling tot verzoekers bewering, niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de thans bestreden beslissing dient derhalve niet gemotiveerd te worden op welke manier zij bij de eerste binnenkomst had aangetoond vrijgesteld te zijn van een arbeidskaart B, noch "op welke manier zij kon hebben bewezen nog altijd aan die voorwaarde te voldoen", teneinde te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Verzoek[ster] maakt derhalve niet aannemelijk dat deze motivering h[aar] niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Deze motivering die haar zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In de mate dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Zij stelt te voldoen "aan de vrijstellingen zoals die zijn bepaald in het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 houdende de tewerkstelling van de buitenlandse werknemers", maar laat na aan te tonen op welke vrijstelling ze zich hierbij beroept en dat [z]e aan de criteria die aan de vrijstelling zijn verbonden voldoet.

Bovendien betwist ze het feit dat ze deze bewijselementen niet aan verwerende partij had voorgelegd op het moment van de beslissingname niet.

Verwerende partij heeft in dit verband de eer op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Waar ze stelt dat de beroepsinlevingsovereenkomst die loopt van 7 mei 2012 tot 6 november 2012 een verderzetting is van de eerste overeenkomst op basis waarvan de A-kaart werd afgeleverd, zodat ze geen arbeidskaart B of een bewijs van vrijstelling ervan diende voor te leggen, kan ze niet worden gevolgd. Ze kwam het Rijk immers in het bezit van een geldig reispas en een visum met de vermelding B12 binnen.

Gezien ze vervolgens haar vrijwilligerscontract bij Friends of Earth voorlegde samen met haar visum, waarbij de vermelding B12 erop duidde dat ze was vrijgesteld van een arbeidskaart omdat ze vrijwilligerswerk zou verrichten in het kader van een programma dat ondersteund wordt door een Europese instelling, verkreeg ze een A-kaart voor de duur van het desbetreffende visum.

Ten aanzien van het voorgelegde stagecontract gold de vrijstelling niet langer. Enkel stageovereenkomsten bij internationale instellingen of Belgische overheidsinstellingen, en niet gewone ngo's, zoals in casu, zijn vrijgesteld van een arbeidskaart (cf. artikel 2, 20° en 21° van het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 houdende de tewerkstelling van de buitenlandse werknemers.

Voor zover ze stelt dat ze hierover geen inlichtingen verkreeg van het Gentse stadsbestuur, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoekende partij zich moet bekwamen in de procedures aan de hand waarvan ze zich richt tot het bestuur.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing werd genomen om grond van een incorrecte feitenvinding of dat ertoe op kennelijk onredelijk wijze werd beslist.”

2.1.3.1. De Raad merkt op dat verweerder terecht stelt dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekster kan, nu zij aangaf een bezoldigde stage in België te willen verrichten, dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat verweerder nader had dienen toe te lichten waarom hij van oordeel was dat zij diende aan te tonen dat zij voor het uitoefenen van deze activiteit vrijgesteld was van het bezit van een arbeidskaart of dat zij, indien zij niet van deze vrijstelling kon genieten, diende aan te tonen dat zij over een arbeidskaart beschikte. Het spreekt immers voor zich dat verweerder slechts rekening kan houden met bezoldigde activiteiten die conform de Belgische reglementering worden verricht en dat het toekomt aan de vreemdeling die verwijst naar de uitoefening van een dergelijke activiteit om tot een verblijf te worden gemachtigd om het bewijs te leveren dat hij beschikt over de vereiste arbeidskaart of dat hij is vrijgesteld van de verplichting om een arbeidskaart te bezitten. De formele motiveringsplicht impliceert verder ook niet dat wanneer een bestuur vaststelt dat een vreemdeling in gebreke is gebleven om bepaalde bewijsstukken te voegen bij zijn aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verwerven, dit bestuur tevens moet toelichten welke vorm deze bewijsstukken dienen aan te nemen. Aangezien verzoekster geen enkel stuk aanbracht waaruit kon worden afgeleid dat zij zou genieten van een vrijstelling van de verplichting om over een arbeidskaart te beschikken kan van verweerder ook niet verwacht worden dat hij hieromtrent enige verdere uiteenzetting in de bestreden beslissing opnam.

Verzoeksters toelichtingen laten niet toe een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 vast te stellen.

2.1.3.2. Verzoekster lijkt ook te willen aangeven dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet correct zijn, wat inhoudt dat zij ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In zoverre verzoekster stelt dat zij wel degelijk is vrijgesteld van de verplichting om over een arbeidskaart te beschikken dient, los van de vaststelling dat verzoekster dit geenszins aantoonde, te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat zij niet is vrijgesteld van de verplichting om een arbeidskaart te bezitten. Verweerder heeft enkel geuid dat verzoekster heeft nagelaten het bewijs aan te brengen dat zij kan genieten van een dergelijke vrijstelling.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gegrond op het feit dat verzoekster slechts voor een beperkte duur tot een verblijf in het Rijk gemachtigd was, dat zij niet de vereiste stukken heeft aangebracht die toelaten om haar verblijfsmachtiging te verlengen en dat zij langer in België verblijft dan de termijn die haar was toegestaan. Deze vaststellingen vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en worden ook niet betwist.

Daarnaast moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen om de nodige overtuigingsstukken bij zijn aanvraag te voegen. Het feit dat een vreemdeling op dit punt in gebreke bleef toont aan dat hij zelf onzorgvuldig was, doch laat niet toe te concluderen dat het bestuur dat deze aanvraag diende te beoordelen onzorgvuldig optrad.

De stelling van verzoekster dat de administratieve diensten van de stad Gent haar niet op de hoogte stelden van het feit dat zij, wanneer zij tot een verblijf in het Rijk wenste te worden gemachtigd, nog aanvullende bewijsstukken diende aan te brengen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstructie van het middel stelt zij het volgende:

“Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu verzoekster hierdoor niet verder in België kan blijven en zij bijgevolg haar gezinsleven met haar partner niet kan voortzetten.

Dat artikel 8 EVRM het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet definieert, noch het begrip ‘privéleven’.

Dat voor wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Dat vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van beiden, een feitenkwestie is.

Dat er in casu geen twijfel kan zijn omtrent het bestaan van een familie- en gezinsleven, nu verzoekster een relatie heeft met een Nederlander en zij haar gezinsleven met hem verder wenst te zetten.

Dat in casu uit de feiten dan ook blijkt dat er inderdaad sprake is van een familie- en gezinsleven.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Dat aangezien het in casu gaat om een weigering van een voortgezet verblijf (verzoekster was in het bezit van een A-kaart), het EHRM dan aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

Dat inmenging van het openbaar gezag in het gezins- en/of familielevens toegestaan is voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in artikel 8, 2e lid EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoekster en haar partner nog steeds een koppel zijn zodat de beslissing tot intrekking van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Uit het administratief blijkt niet dat verwerende partij op de hoogte was van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe elementen die verzoekster aanbrengt bij haar verzoekschrift. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681)

Bovendien laat ze na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (cf. RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing.

[D]aarenboven moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoekster geeft slechts op algemene wijze te kennen dat een relatie heeft met haar partner van Nederlandse nationaliteit. Dergelijke beschouwingen laten niet toe te besluiten dat er een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou bestaan. Dergelijke elementen verschaffen immers op zich geen recht op verblijf.

De thans bestreden beslissing staat haar overigens an sich niet in de weg om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van haar relatie, langs de daartoe geëigende weg. Verzoekster toont dat ook niet aan hoe de thans bestreden beslissing haar onmogelijk zou maken om in haar land van oorsprong haar gezinsleven tijdelijk verder te zetten, in het licht van de moderne communicatiemiddelen.

Derhalve maakt ze geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aannemelijk.”

2.2.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster voorhoudt een relatie te hebben met een man met de Nederlandse nationaliteit, doch geen enkel gegeven aanbrengt dat toelaat vast te stellen dat haar bewering enige grond heeft. Zij toont evenmin aan dat zo zij in België al enige relatie zou hebben deze van die aard is dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK